

OSMA BARVA SVETA

Evald Flisar

1

ustavi se jelen na pragu doline
zavoha travnike daljna močvirja
prek plavega beže roji ptic

jelen se zdrzne in zdrobi kamen
skotali se v podnožje
molk se vrne z odmevom

jelen usmeri korak na desno na levo
in obkroža dolino ker čez njeno
sredino ni poti za živali

2

karavana počiva nad petimi
modrimi brezni z obale pljusne
veter z nevihto in kapljasta

voda nam udari v lica
potem se razsvetli noč nad dolino
tla pod prestolom kralja vzdrhtijo

od svaril iz nadprestolne višine
le kralju vzdrhtijo tla pod nogami
ker mi smo oglušeli in otopeli

čutimo le dež
ki nam hladi vrela lica

3

pokrajina, ki vanjo gremo
je silno stara v njej sije
gnilo sonce na tesnem

počrnelem nebu
nobena zvezda se več ne utrne
da bi kaj osvetlila

zidovi so goli niso prepleskani
ker zidarji so zapustili ta kraj
vse ladje so v dokih

ker mornarji so mrtvi
in po cestah hodijo krokarji
črni kot pred sto leti

4

temperatura se dviga
zelenje je uplahnilo
in voda je izhlapela

v čuden vonj po
mrhovini
čedalje bolj zaudarja

slekli smo si odvečno kožo
ker je začela plameneti
zogleneli so nam

barometri
v suha usta nam
sedajo muhe

5

prilezemo iz votlin
kjer smo razbili zrcala
da nam ne bi odsevala podobe

postavimo se pred ribnik
v dolgo spačeno vrsto
in se sklonimo nad gladino:

tam vidimo davne obraze
ki smo se jim odrekli
da bi vzdržali to vročino

med seboj se ne
ločimo ne spoznamo
glave so zrasle s trupi

oči so brez simetrije
in v hrbtih imamo
sledove nagnite hrbtenice

ženske so tronožna bitja
moški pa nosimo
spolne ude v posebnih

torbah ki visijo
pod goltanci

nazadnje
odpremo žaluzije možganov
da skozi prilezejo žejni pajki

ki smo jih dolga leta krmili
da bi spletli mrežo do sonca
s krvjo jih bomo odžejali

mreža bo zapredla prostor
in zabubila sonce da bo nebo
osvetlila osma barva sveta

pernice so razcefrane
in perje leta po zraku
veter ga vrtinči v daljo

mi spimo na golih tleh
zglavje so nam betonske stopnice
otresli se bomo mehko

starih nagnitih udov
in dobili trde cementne kosti
drevje očetov bomo izruvali

in ga vsadili na grobovih
da bo iz nas dolga leta
srkalo beton in kamenelo

9

že dolgo ni mater več ne otrok
staramo se in mlade ženske
samevajo v trhli nagubani koži

planjave starcev ležijo med nami
planjave strjene krvi ki
je nehala pronicati v tla

spermo smo vlili v nebo
da je počrnelo do roba
z njega padajo mrtvi otroci

* * *

1

na jezu trohnijo zapornice
trske se luščijo z njih
nikogar več ni da bi stražil

ljudi so pobile brenčeče muhe
ki se klatijo po obzorju
nihče ne bo dvignil zapornic

da bi voda odplavila
gramoz ki se nam v lica usiplje
ko bo strohnel stari jez

bo prepozno
gore gramoza bodo segale
prek nas

2

kraljevska dolina
je gnojna od roba do roba
zgnilo je drevje pradedov

spomeniki razpadajo v prah
zverjad crkava od gnojnih bul
dež trosi klice bolezni

ljudje zevajo po zraku
zatekajo se v brloge in
šepetajo vase gnile besede

povsod plapolajo kužne zastave
ni vetra da bi jih snel
z drogov

3

vidim grde poteze služabnikov
njihova črna brezzoba usta
nobena barva jim ne pomaga

da bi naslikali mlada leta na
preperela lica — že dolgo se več
ne prikažejo v mojo bližino

v prahu klečijo pred zatonom
in dvigajo koščene ude proseč
naj utone sovražno sonce

4

vonj po osmi barvi sveta
kaplja iz njihovih odprtih žil
in jih odvezuje lastne bližine

vonj po osmi barvi sveta
jim curlja iz preklanih vratov
in prepleskava horizont

vonj po osmi barvi sveta
jim lepi vratove k nogam
obrnejo se proti meni

in me sovražijo
sedmeronožci

5

stvarnik oropaj me tega ozračja
da bo svetloba ugasnila
da ne bodo več ptice vzletele

gnoj jim naj teče iz kljunov
daj mi konico ostrega noža
da bom ljudem izrezal misli

in jih spel na sramotilni kol
mimo bodo šle njihove vrste
in v penastih krčih erkavale

6

to je trdna vera v prihodnost
to je zdaj trdna vera v prihodnost
nihče se ne meni za davne vrednote

ljudi zanimajo erknjeni
mački in plesnivi iztrebki
s tem se dolga leta hranijo

moški brez penisov brusijo nože
in koljejo svoje nage ženske
v njihovi krvi si umivajo

suha telesa in vriskajo

7

včasih so bile vsaj hijene
bila je kakšna hudobna zver
zdaj jih pa ni več v deželo

med seboj so se klale ali se
utopile v plamenečih gozdovih
moj obraz je kmečki in star
pepelnat in nemaziljen
muhe rišejo po njem bele srage
in na moje mrtve roke pada
senca glave kot senca drevesa

8

pred menoj stoji bronasto bitje
in me gleda s hudobnim očesom
včasih me prime s kovinskimi
prsti in mi pušča modro kri
poliže jo s svetlim jezikom
trdo tkivo mu trza v užitku
ko se nahrani zraste v širino
in odhaja z bronastimi zvoki
dve nogi gresta proti zapadu
ostale pa vsaka v svojo smer
tako se razleze v bronaste
oblake nad razkopano deželo

9

dolino preplavlja smrdljiv vonj
iz prestola vrejo podgane
in grizejo mrhovino na tleh
nebo je razsekano z dolgim bliskom
v zarezo odteka kalna reka
neskončno smrdečega tostranstva
jutri me bo poslednji veter
sunil s prestola v goste valove
jutri bo zadnja kaplja zraka
izginila iz vesolja in na moj
zlati prestol bo sedel
bronasti sedmeronožec